

บทที่ 7

ฮิญาบของอิสลาม — ภาคที่ 5

การขออนุญาตเพื่อเข้าไปในโอกาสทั้งสาม

“โอ้ผู้เจ้าผู้มีศรัทธา! จงให้ ‘ผู้ที่สุเจ้าเป็นเจ้าของ’ และลูก ๆ ของสุเจ้าเอง ซึ่งยังไม่บรรลุนิติภาวะขออนุญาตจากเจ้า (ก่อนที่พวกเขาจะเข้ามาหาเจ้า) สามครั้ง คือก่อนเวลาหมาซในตอรุ้งอรุณและเมื่อเจ้าถอดเสื้อชั้นนอกของเจ้าออกในยามเที่ยงและหลังจากเวลาหมาซในตอนดึก สามครั้งที่เจ้าจะถอดเสื้อผ้าออกนอกเวลาเหล่านี้มิใช่ความผิดสำหรับเจ้าหรือสำหรับพวกเขาที่จะเคลื่อนไหวไปมาเพื่อรับใช้กันและกัน พระผู้เป็นเจ้าทรงให้สัญญาอย่างชัดเจนไว้เพื่อพวกเจ้า เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นผู้รู้ทั่ว ทรงปรีชาญาณทั่ว แต่เมื่อลูก ๆ ของสุเจ้าบรรลุนิติภาวะก็จงให้พวกเขาขออนุญาต (เช่นกัน) เหมือนดังผู้ที่อาวุโสกว่าเขา (ในอายุ) พระผู้เป็นเจ้าทรงให้เป็นสัญญาอันแจ่มแจ้งดังนั้นแก่เจ้าเพราะพระองค์ทรงรอบรู้ทั่ว ทรงปรีชาญาณทั่ว สำหรับสตรีเหล่านั้นที่หมดประจำเดือนแล้วและมีได้หวังที่จะแต่งงาน จะไม่มีการตำหนิตกแก่พวกนางถ้าพวกนางถอดเสื้อผ้า (ชั้นนอก) ออกถ้าหากว่าพวกนางมิได้แสดงความสวยงามของพวกนางออกมาอย่างหยาบโลน แต่หากพวกนางจะสงบเสงี่ยมก็จะเป็นการดีกว่า และพระผู้เป็นเจ้านั้นทรงได้ยินทั่ว ทรงรู้ทั่ว”¹ (24:58:60)

โองการทั้งสามนี้ กล่าวถึงข้อยกเว้นสองหรือสามข้อ ข้อยกเว้นข้อหนึ่งอยู่ในโองการแรกซึ่งเราได้กล่าวมาแล้วในตอนต้น “ถ้าหากสุเจ้าจะเข้าไปในบ้าน จงให้سلام — — —” ไม่มีผู้ใดมีสิทธิ์ที่จะเข้าไปในบ้านของผู้อื่นโดยไม่ประกาศถึงการเข้ามาของตนเสียก่อนและได้รับอนุญาตแล้ว แม้แต่เด็ก ๆ ก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะเข้าไปในบ้านของมรรดาหรือพี่สาวของเขาโดยมิได้ขออนุญาต มีแต่สามีเท่านั้นที่ไม่จำเป็นต้องประกาศถึงการมาถึงของเขา บ้านเป็นสถานที่ที่สตรีถือว่าเป็นที่พักผ่อนของเธอ เธอจึงมักจะแต่งตัวในแบบที่ไม่ต้องการให้ใครเห็นเธอเช่นนั้น นอกจากสามี

ในอดีตนั้นประตูบ้านมักเปิดอยู่เสมอและไม่ถือว่าเป็นที่พักผ่อน

สถานที่พักผ่อนก็คือในห้องเท่านั้น อาจกล่าวได้ว่ากฎเกณฑ์ซึ่งแต่ก่อนนั้นเกี่ยวกับห้องเตี้ยนี้ ใช้เกี่ยวกับบ้านแล้ว ปัจจุบันนี้นับเป็นขนบธรรมเนียมเสียแล้วที่จะปิดบ้านหรือประตูเสียและบัดนี้ผู้หญิงอาจคิดได้ว่าลานบ้านเป็นสถานที่พักผ่อนของเธอส่วนหนึ่งถ้าหากว่าไม่มีใครแลเห็นเธอได้ในนั้น

เราได้เคยกล่าวถึงกฎข้อบังคับนี้มาก่อนแล้ว ไม่มีข้อยกเว้นในกฎนี้ไม่ว่าบุตรชายจะเข้าไปในบ้านของมารดาหรือว่าบุตรสาวจะเข้าไปในบ้านของบิดา พวกเขาก็ต้องขออนุญาตเสียก่อนจะเข้าไปในส่วนที่ถือว่าเป็นที่พักผ่อนเสมอ

ในโองการต่อไปเรามีอีกเรื่องหนึ่งเกี่ยวกับผู้ที่ได้รับการยกเว้นที่สตรีจะไม่ต้องปกปิดร่างกายของเธอต่อหน้าพวกเขาเท่าที่เธอต้องปกปิดต่อหน้าชายผู้ที่มีได้เป็น *มะฮฺรอม* นั่นก็คือบิดาของเธอ—หรือบรรดาผู้หญิงของเธอ—หรือ “ผู้ที่เธอเป็นเจ้าของ”—หรือเด็ก ๆ ครั้นแล้วเราก็จะอภิปรายถึงว่าโองการนั้นหมายถึงทาสชายของเธอหรือว่าทาสหญิงด้วยเช่นกัน เราได้ชี้ให้เห็นว่ารูปแบบภายนอกของโองการนั้นบ่งถึงบรรดาผู้ที่ได้รับการยกเว้น และหะดีษ โดยเฉพาะหะดีษของนิกายชีอะฮฺกล่าวว่าหมายถึงทาสชาย แต่ปัญหาอยู่ที่นักวิชาการอิสลามซึ่งดูเหมือนจะมีน้อยคนที่จะออกคำสั่งว่าทาสชายนั้นเป็น *มะฮฺรอม* ที่ในบ้าน นั่นก็คือมีข้อบังคับว่าสตรีไม่จำเป็นต้องปกปิดร่างกายของเธอต่อหน้าทาสชาย เพราะพวกเขาเป็น *มะฮฺรอม* แต่เรื่องนี้ในโองการได้กล่าวไว้อย่างชัดเจนแล้วและหะดีษเองก็กล่าวเช่นเดียวกัน

ในโองการเหล่านี้ยังมีข้อยกเว้นอื่น ๆ เกี่ยวกับผู้ที่มีมือของนางเป็นเจ้าของและเกี่ยวกับเด็ก ๆ เนื่องจากว่าเรามีข้อยกเว้นอยู่ว่าผู้ใดก็ตามที่จะเข้าไปในสถานที่พักผ่อนของสตรีจะต้องขออนุญาตเสียก่อนนอกจากผู้ที่เป็นสามีของเธอ แต่ก็ยังมีคนอีกสองจำพวกที่ได้รับการยกเว้นจากกฎข้อบังคับนี้ด้วย ยกเว้นแต่ในเวลาพิเศษที่ได้บ่งไว้ในอัลกุรอาน บุคคลจำพวกแรกก็คือ “ผู้ที่นางเป็นเจ้าของ” และพวกหลังคือเด็ก ๆ ที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ

ที่นี่ เกี่ยวกับเรื่อง “ผู้ที่นางเป็นเจ้าของ” ขออย่าให้ใครคิดว่าเนื่องจากว่าเตี้ยนี้ไม่มีทาสอีกต่อไปแล้วจึงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องกล่าวถึงเรื่องนี้เปล่าเลย ในที่นี้เราไม่ได้ต้องการพูดถึงหน้าที่ของทาสตอก แต่ก็ควรเข้าใจถึง

บทบัญญัติของอิสลามเกี่ยวกับเรื่องทาส และหากว่าใครต้องการจะให้เหตุผลจากโองการเอง เขาก็อาจขยายกฎข้อบังคับในเรื่องนี้ไปถึงเรื่องอื่น ๆ นอกจากเรื่องทาสได้

ดังที่เราได้กล่าวมาแล้วว่า ไม่มีผู้ใดมีสิทธิ์ที่จะเข้าไปในบ้านของผู้อื่นโดยไม่ประกาศการมาของตนเสียก่อนนอกจากผู้ที่เป็นทาสและเด็ก ๆ ซึ่งยังมีอายุไม่ถึงวัยกำดัด คนเหล่านี้ได้รับยกเว้นให้เข้าไปในที่พักของสตรีได้นอกจากในเวลาพิเศษสามเวลาที่ได้กล่าวไว้

เวลาสามเวลาที่กล่าวไว้ก็คือเวลาที่ผู้หญิงมักจะไม่สวมเสื้อผ้าของเธอตามปกติ เวลาหนึ่งก็คือก่อนนมาชตอนรุ่งอรุณคือตอนที่เธอเพิ่งตื่นนอนและยังไม่ได้แต่งตัวอย่างเต็มที่ คนเหล่านั้นไม่มีสิทธิ์ที่จะเข้าไปโดยไม่ประกาศตนเสียก่อน อีกเวลาหนึ่งคือในตอนกลางวันซึ่งอากาศร้อนมาก เมื่อท่านกลับมาบ้านก็ต้องถอดเสื้อผ้าออก พวกเขาจึงต้องขออนุญาตเมื่อจะเข้าไป เวลาที่สามก็คือในตอนกลางคืนหลังนมาชกลางคืนซึ่งเป็นเวลาเข้านอน

สรุปก็คือต้องขออนุญาตในเวลา queผู้หญิงมักจะถอดเสื้อผ้าของเธอออกและเป็นเวลาพักผ่อน พวกเขาจะเข้ามาโดยไม่ขออนุญาตไม่ได้ ในโองการเองได้วิเคราะห์เรื่องนี้ไว้ ถ้าท่านยังจำได้ เมื่อสองสัปดาห์ก่อนนี้เราได้กล่าวว่า มีข้อยกเว้นสำหรับผู้เป็นสามีเท่านั้น และบางที่อาจรวมเอาบิดาซึ่งเป็น *มะฮฺรอม* ไว้ด้วย อีกทั้งบิดาของสามีและบางที่อาจจะเป็นบุตรของสามีซึ่งเป็นข้อยกเว้นสำหรับการปกปิดร่างกายในส่วนต่าง ๆ นอกจากใบหน้าและมืออยู่แล้ว ไม่มีหลักเกณฑ์ว่าในเวลาอื่นร่างกายส่วนที่เป็นเครื่องเร้าใจจะไม่ก่อให้เกิดอันตรายและชายที่สายตาของเขาตกต้องบนร่างกายของผู้หญิงหรือบนใบหน้าของเธอจะไม่ทำให้มีอันตราย แต่ถ้าเราจะขยายหลักเกณฑ์นี้ออกไปอีกก็จะเกิดความลำบากขึ้น ดังที่เราได้กล่าวมาแล้ว

ในที่นี้มีประโยคอยู่ประโยคหนึ่งซึ่งแสดงให้เห็นว่าทำไมคนเหล่านี้จึงได้รับยกเว้น ประโยคนั้นก็คือเป็นหน้าที่ของคนเหล่านั้นที่จะ “เคลื่อนไหวกไปมาเพื่อรับใช้กันและกัน” เด็กที่มีอายุยังไม่ถึงวัยกำดัดซึ่งอยู่ในบ้านนั้นย่อมเคลื่อนไหวกไปมาอยู่เสมอ ถ้าเด็กจะต้องขออนุญาตอยู่เรื่อยไปแล้วก็จะเป็นการลำบาก ดังนั้นคนเหล่านี้จึงควรขออนุญาตในเวลาพิเศษเท่านั้นก็พอ

ที่นี้เราก็มาถึงเรื่องอีกเรื่องหนึ่ง ในโองการที่กล่าวถึง “ผู้ที่นางเป็นเจ้าของ” นั้นหมายถึงทาสชายหรือทาสหญิงกันแน่? เรากล่าวว่าเป็นทาสชาย ในเรื่องนี้หะดีษก็กล่าวเช่นนี้เหมือนกันในหนังสือ *กาฟี* มีบันทึกจากท่าน อิมามซาดีก ว่า “หมายความว่าทาสชายไม่ต้องขออนุญาตเข้ามานอกจากในเวลาสามเวลานั้น” ไม่ใช่ทาสหญิงเพราะทาสหญิงนั้นเป็น *มะฮฺรอม* อยู่แล้ว มีผู้ถามว่า “แล้วผู้หญิงเล่าต้องขออนุญาตในเวลาทั้งสามนี้หรือไม่?” ท่าน อิมามตอบว่า “ไม่ต้อง ไม่ใช่เรื่องจำเป็น”

ในหะดีษอีกบทหนึ่งเป็นที่สงสัยว่าอาจจะหมายถึงทาสหญิงก็ได้ แต่ก็แสดงอยู่อย่างชัดเจนแล้วว่าหมายถึงทาสชาย

อาจกล่าวได้ว่าในโองการนี้หมายถึงผู้ชายมิใช่ผู้หญิง เพราะสรรพนามที่ใช้เป็นของผู้ชาย พวกเขาเป็นทาสของหญิงเหล่านี้ ดังนั้นบางทีเราจึงนึกว่าหมายถึงทาสหญิง แต่ก็ใช้คำสรรพนามที่เป็นเพศชายพหูพจน์ นั่นก็คือผู้ชายที่เป็นทาสของท่านไม่ต้องขออนุญาตนอกจากในเวลาพิเศษสามครั้งนั้น ดังนั้นผู้ชายเหล่านี้จึงเป็น *มะฮฺรอม* อย่างชัดเจน และนี่จะเป็นการตัดคำสั่งอย่างอื่นออกไปไหม? เปล่าเลย สิ่งที่ได้กล่าวไว้ในโองการอื่น ๆ ที่ว่าทาสชายและเด็ก ๆ ที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะไม่ต้องเป็น *มะฮฺรอม* ก็ยังเป็นอยู่เช่นเดิมในที่นี้ ดังนั้นโองการทั้งสองนี้จึงสอดคล้องกันและจะสอดคล้องกับสิ่งที่มีปรากฏอยู่ในหะดีษด้วย โดยเฉพาะในหะดีษของนิกายชีอะฮฺ แน่นอน มันไม่สอดคล้องกับคำสั่งทางศาสนา

ขอให้เรากล่าวถึงเรื่องอื่นนอกจากนี้บ้าง บรรดาผู้ที่ “นางเป็นเจ้าของ” รวมทั้งบุตรชายที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะไม่ต้องขออนุญาตนอกจากสามเวลาดังกล่าว ในโองการใช้ศัพท์ที่กล่าวถึงเพศชายพหูพจน์ไม่ใช่เพศหญิง งานของคนเหล่านั้นคือต้องเคลื่อนไหวก่อนไปมาเพื่อรับใช้กันและกัน ดังนั้นพระเจ้าได้ทรงให้สัญญาณอันชัดเจนแก่ท่านแล้ว — — —

เมื่อลูก ๆ ของท่านบรรลุนิติภาวะแล้ว พวกเขาก็จะต้องขออนุญาตเมื่อต้องการเข้ามา ดังนั้นพระเจ้าได้ให้สัญญาณอันชัดเจนแก่ท่านแล้ว

บัดนี้เราได้กล่าวถึงข้อยกเว้นสองข้อไปแล้ว ข้อหนึ่งเกี่ยวกับทาสชาย และอีกข้อหนึ่งเกี่ยวกับเด็กที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ ส่วนข้อยกเว้นข้อที่สามก็คือ

“สตรีที่หมดประจำเดือนแล้ว”

สตรีที่หมดประจำเดือนแล้ว

ในภาคก่อนเราได้กล่าวว่ามีสตรีต้องปกปิดร่างกายของตนและต้องไม่เปิดเผยให้เห็นเครื่องประดับของนางนอกจากสิ่งที่อยู่ภายนอก สิ่งนั้นก็คือนิ้วหน้าและมือ ในประโยคต่อมาสตรีได้รับการบอกเล่าให้ปกปิดคอของนางด้วยผ้าคลุมผมนอกจากหญิงที่หมดประจำเดือนแล้ว

ถ้าเราเปรียบเทียบโองการนี้กับโองการก่อนก็จะเห็นได้ชัดว่าผู้หญิงนั้นสวมเสื้อผ้าสองชั้น คือชั้นนอกกับชั้นใน ในที่นี้มีคำกล่าวเช่นเดียวกับในโองการก่อนด้วยว่า “เมื่อเจ้าถอดเสื้อผ้าชั้นนอกของเจ้าออก” ดังนั้นผู้หญิงจึงถอดเสื้อผ้าชั้นนอกของเธอออกได้ แล้วนอกจากนี้เล่า? ไม่ได้ เธอสามารถถอดเสื้อผ้าชั้นนอกออกได้แต่จะดึงดูดความสนใจของชายมายังตัวเธอไม่ได้

ถึงแม้ว่าจะมีข้อยกเว้นเหล่านี้อยู่ก็ตาม ผู้หญิงก็ไม่ควรเปิดเผยเนื้อตัวของเธอต่อผู้ชาย ถ้าผู้ชายจะไม่มองดูผู้หญิงจะเป็นการดีกว่า การที่มีข้อยกเว้นเช่นนี้เป็นเพราะความจำเป็นที่อาจเกิดขึ้นเพราะอิสลามไม่ใช่ศาสนาที่ต้องการจะทำให้เกิดความผิดหรือคำตำหนิแก่ผู้ที่ถือศาสนา เมื่อไม่มีความจำเป็นหรือความลำบากก็ควรจะใช้ฮิญาบจะเป็นการดี

ดังที่ข้าพเจ้าได้เคยกล่าวมาแล้ว บางที่อาจจะมีชั้นเรียนที่ทั้งชายและหญิงต้องการไปเข้าเรียน ทั้งสองเพศจะได้รับประโยชน์จากมันแต่ก็ไม่จำเป็นต้องเรียนในห้องเดียวกัน ถ้าจะแยกห้องกันก็จะเป็นการดีกว่า ในที่นี้เมื่อผู้หญิงบรรลุถึงวัยที่ได้รับการยกเว้นแล้วก็ยังเป็นการดีกว่าถ้าเธอจะไม่ถอดเสื้อผ้าชั้นนอกออกเป็นต้น และทำอย่างที่คุณหญิงอื่น ๆ ทำ พระผู้เป็นเจ้าทรงทราบดี

เรื่องที่เกี่ยวข้องกับภรรยาของท่านศาสดา (ช.ล.) โดยเฉพาะ

เรามีอีกสองโองการใน ซูเราะฮุอะฮฺซาบ ซึ่งเราจะกล่าวถึง ครั้นแล้วเราก็จะจบเรื่องฮิญาบเสียที

มีโองการหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับภรรยาของท่านศาสดา (ช.ล.) โดยเฉพาะ ในสมัยก่อนอิสลามนั้นตามประเพณีในบ้านเรือนไม่มีการใช้ฮิญาบ หญิงกับชายปะปนกันได้โดยเสรี ดังนั้นผู้คนจึงไม่คุ้นเคยต่อการประกาศการมาถึงของตน

พวกเขาจะเข้าไปในบ้านของท่านศาสดา โดยไม่ต้องประกาศและจะเดินเข้าห้องนี้ออกห้องโน้นตามสบาย และถ้าพวกเขาได้รับเชิญให้ไปรับประทานอาหารกว่าพวกเขาจะกลับไปก็เป็นเวลาหลาย ๆ ชั่วโมงทีเดียว พวกเขาจะยึดแย้ง ยึดขาค้างและถกเถียงกันอย่างยืดเยื้อ ซึ่งเป็นที่รบกวนแก่ท่านศาสดาแต่ท่านก็ไม่กล้าจะออกปากขอให้พวกเขากลับไป ครั้นแล้วจึงได้มีโองการที่ 33:53 ลงมาว่า “และเมื่อสุเจ้าขอสิ่งใดที่เจ้าต้องการจาก (ภริยาของเขา) ก็จงขอจากเบื้องหลังม่าน (ฮิญาบ) นั่นจะเป็นการบริสุทธิ์สำหรับหัวใจของเจ้าและหัวใจของพวกนางยิ่งกว่า”² (33:53)

เมื่อใดก็ตามที่อุละมาฮุกกล่าวถึงฮิญาบนั้นพวกเขาหมายถึงโองการนี้ และคำว่าฮิญาบนั้นหมายถึงฉากกั้นหรือม่าน คำว่าฮิญาบในที่นี้มีได้มีอะไรเกี่ยวข้องกับคำว่าฮิญาบที่เรากล่าวถึงเมื่อเราพูดว่าสตรีต้องปกปิดร่างกายส่วนนั้นส่วนนี้ของเธอ ดังนั้นโองการนี้จึงไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับสิ่งที่เราอภิปรายอยู่แต่หมายถึงผู้คนที่ไม่ควรเข้าไปในบ้านของท่านศาสดา (ช.ล.) โดยมีได้ประกาศการเข้าไปของตนและถ้าพวกเขาต้องการสิ่งใด พวกเขาก็ควรขอจากหลังม่าน

โองการเกี่ยวกับญิลบาบ

แต่ยังมีอีกโองการหนึ่งในซูเราะฮ์นี้ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่เราอภิปรายอยู่ที่นี่ “โอ้ศาสดา! จงกล่าวแก่ภริยาและบุตรของเจ้าและบรรดาหญิงผู้มีศรัทธาเถิดว่าให้นางดึงเสื่อผ้าชั้นนอกของนาง (ญิลบาบ) ให้เข้ามาชิดตัวเพื่อว่าจะได้เป็นการเหมาะสมกว่าที่นางจะเป็นที่รู้จักและไม่มีภัย พระผู้เป็นเจ้าทรงอภัยทั่ว ทรงเมตตาทั่ว บัดนี้ถ้าหากว่าพวกหน้าไหว้หลังหลอกมิได้ยอมแพ้และบรรดาผู้ที่มีความเจ็บป่วยอยู่ในหัวใจของเขาและพวกเขาทำความวุ่นวายที่ในเมือง แน่แท้เราจะให้เจ้าต่อต้านพวกเขาแล้วพวกเขาก็จะเป็นเพื่อนบ้านของเจ้าได้เพียงในระยะเวลาสั้น ๆ เท่านั้น”³ (33:59-60)

ผู้อธิบายความหมายทุกท่านต่างก็เห็นพ้องกันว่าโองการนี้เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์บางอย่างที่เกิดขึ้นในเมืองมะดีนะฮ์ มีพวกหน้าไหว้หลังหลอกและคนเลวทรามอยู่กลุ่มหนึ่งที่คอยรบกวนผู้คนโดยเฉพาะทาสหญิงและหญิงอื่น ๆ

เมื่อพวกเขาถูกถามว่าทำไมจึงทำเช่นนั้น พวกเขา ก็ตอบว่า “เพราะเราคิดว่าผู้หญิงเหล่านี้เป็นผู้หญิงทาส”

ผู้หญิงที่เป็นทาสนั้นเป็นผู้ที่อยู่ในช้อยกเว้น พวกนางไม่จำเป็นต้องปกปิดร่างกายจากผู้ชายที่มีใช้ *มะฮฺรอม* และถ้าพวกนางมีเสื้อผ้าชั้นนอก พวกนางก็มีได้สวมในวิธีที่มันจะคลุมผมของพวกนางเสีย มืออยู่บ่อยเหลือเกินที่ผู้หญิงมุสลิมจะเดินไปตามถนนในเวลากลางคืนและคนเลวทรามกลุ่มนั้นก็คอยรังควานพวกเธอ เมื่อพวกเขาถูกจับ เขาก็มักจะแก้ตัวด้วยคำแก้ตัวที่ใช้อยู่เสมอว่าพวกเขาคิดว่าพวกเธอเป็นนางทาส

จึงมีใองการลงมาสั่งให้หญิงเหล่านั้นปกปิดร่างกายของตนเสียเพื่อว่าพวกคนเลวทรามและหน้าไหว้หลังหลอกเหล่านั้นจะได้จำได้และไม่รบกวนหรืออย่างน้อยก็จะได้ไม่แก้ตัวอย่างเดิม

มีบางคนอธิบายถึงใองการนี้ต่างกันไป พวกเขา กล่าวว่าใองการนี้หมายถึงว่าเพื่อว่าผู้หญิงเหล่านั้นจะได้ถูกจำได้และจะได้ไม่ถูก (ซื้อและขาย) ไปแบบนั้น เพราะคนเหล่านั้นกล่าวว่าถ้าผู้หญิงรักษาเกียรติและความนับถือตนและมีทัศนคติอันจริงจั่งต่อตัวเองแล้ว แม้แต่ผู้เลวทรามก็จะต้องแสดงความนับถือต่อเธอ ถ้าพวกเขารู้ว่าเธอ ไม่ใช่ผู้หญิงเหล่านั้นและถ้าเธอประพฤติตัวอย่างมีเกียรติคนพวกนั้นก็ จะไม่มารังควานเธอ

ดังนั้นใองการนี้จึงกล่าวถึงเหตุการณ์เฉพาะบางอย่างที่เกิดขึ้น (และผู้หญิงได้รับคำบอกเล่าให้ทำให้เสื้อผ้าของพวกเธอเป็นเครื่องหมายเพื่อว่าจะได้ไม่มีใครนึกว่าเธอเป็นหญิงทาส) แล้วใองการนั้นก็ขู่ผู้ที่รบกวนผู้อื่นว่าถ้าพวกเขาไม่เลิก “เราก็จะให้สูเจ้าต่อต้านพวกเขา”

ที่นี้ขอให้เรามาดูกันว่า ได้ตั้งข้อจำกัดอะไรไว้บ้างเพื่อว่าพวกเธอจะถูกจำได้ว่าแยกจากหญิงที่เป็นทาส ใองการกล่าวว่า “จงดึงเสื้อผ้าชั้นนอกของพวกนางให้เข้ามาชิดตัว” ชิดอย่างไรหรือ? มีผู้กล่าวว่าพวกเธอจะต้องปกคลุมศีรษะ บางคนถึงกับกล่าวว่าต้องปิดขึ้นไปจนถึงคางเพื่อให้เป็นเครื่องหมายว่าแตกต่างจากหญิงที่เป็นทาส

ยังไม่เป็นที่เข้าใจอย่างแจ่มแจ้งว่า *ญิลบาบ* นั้นเป็นอย่างไร ในหนังสือ *มันญิด* กล่าวคือเสื้อหลวม ๆ ที่ปลิวไสว ถ้ามันเป็นเสื้อแล้วใองการนี้

ก็คงจะไม่บอกให้พวกเธอคลุมผมดอก ราฆิบ อิสฟา ฮานีได้เขียนไว้ในหนังสือ *มุฟรัด* ซึ่งเป็นหนังสือที่วางใจได้อย่างยิ่งในเรื่องถ้อยคำและให้คำนิยาม คำต่าง ๆ ในอัลกุรอานไว้อย่างดียิ่ง ได้กล่าวว่ามันหมายถึงทั้งเสื้อและผ้าคลุมผม มีหะดีษหนึ่งจากท่านอิมามริซอเกี่ยวกับผู้หญิงที่มีอายุมากกว่าขอบเขตหนึ่ง จากนั้นจึงเป็นที่เข้าใจได้แจ่มแจ้งว่า *ญิลบาบ* ก็คือสิ่งที่ปกคลุมศีรษะ ท่านอิมามได้กล่าวว่าคุณหญิงในวัยนั้นอาจถอดญิลบาบออกได้ ไม่มีปัญหาอะไรที่ใครจะมองดูผมของหญิงชรา แต่ที่นี้ก็ยังไม่ชัดเจนอยู่ดีว่า *ญิลบาบ* นั้น ใช้คลุมผมหรือปิดหน้ากันแน่

ในอีกโองการหนึ่งปรากฏว่า *ญิลบาบ* นั้นแตกต่างจาก *คามูร* แต่ก็ไม่แน่ชัดว่าแตกต่างกันอย่างไร บางทีญิลบาบอาจจะโตกว่าก็ได้ ท่านอิมามชาดิก ถูกถามว่าผู้หญิงเหล่านี้สามารถถอดอะไรออกได้ ท่านก็ตอบว่า *ญิลบาบ* และ *คามูร* ของพวกนาง คือ “เสื้อผ้าชั้นนอกและผ้าคลุมผมของพวกนาง”

ในโองการนี้มีอยู่สองข้อที่เราอาจใช้เป็นประโยชน์ได้ ข้อแรกก็คือ โองการนี้มีได้มีอะไรเพิ่มเติมมากไปกว่า *ซูเราะฮฺนุร* หรือไม่หรือ? เพราะโองการนี้กล่าวถึงเหตุการณ์เฉพาะบางอย่างที่เกิดขึ้นในเวลานั้น ไม่ใช่ข้อบังคับทั้งหมดสำหรับทุกเวลา และข้อสองก็คือโองการเพียงแต่บอกให้ตั้ง *ญิลบาบ* เข้ามา ชิดตัวเท่านั้นเอง

-
1. อัลกุรอาน 24:58
 2. อัลกุรอาน 33:53
 3. อัลกุรอาน 39:59-60